

MIỀN CỔ TÍCH TRONG TÔI

Le Thi Nhoen

Khoa Khoa học xã hội và Nhân văn

Sáng nay vào trường sớm, theo thói quen tôi vòng xe qua mấy con đường mát rượi để tận hưởng không khí yên bình rồi dừng lại phía sau Hội trường Rùa, bất giác mở sổ tay ghi vội mấy dòng:

Mười tám năm rồi em có về thăm lại trường không?

Có dừng chân bên Hội trường Rùa trong những chiều nghiêng nắng

Có ngắm rừng liêu xanh bên nhà A3 trăm mấc

Đi qua những nhà học thân thương và nhắc chuyện ngày xưa!

Thời gian lặng lẽ trôi nhanh, quả thật dù đến trường hàng ngày nhưng chưa có một sự “về thăm” đúng nghĩa. Mặc dù vậy, từ lần đầu tiên hội ngộ với Trường Đại học Cần Thơ cách đây mười tám năm, trong tôi đã có thêm một miền cổ tích.

Tôi gọi nơi đây là miền cổ tích bởi lúc nào tôi cũng cảm nhận được những tình yêu thương đầy ấp ở quanh mình. Trong sự ngô nghê của một cô gái tỉnh lẻ, mười tám năm chưa từng xa nhà quá 3 ngày, thầy cô của tôi thật sự là những ông bụt, bà tiên, dù họ không có phép thuật thần kì nhưng tình cảm bình dị của họ đã nuôi lớn biết bao tâm hồn thơ trẻ.

Tôi còn nhớ ngày học đầu tiên, giờ học cận kề mà tôi thì cứ lơ ngơ qua mấy con đường vẫn chưa tìm ra nhà B1. Lúc ấy, một “chú” chạy chiếc Dream dừng xe chậm chậm hỏi tôi: *Con đang tìm nhà học phải không? Con tìm nhà học nào? – À!* Rồi “chú” không chạy xe đi ngay sau khi đã chỉ đường cho tôi, chú chạy chậm rồi dừng ở ngã 3 phía trước đợi. “Chú” nói: - *Chỉ mấy đũa tận nơi luôn hé, để tới ngã rẽ mấy đũa khỏi đi lạc.* Sau lời cảm ơn của tôi, “chú”

mới cười hiền rồi chạy xe đi. lát sau, tôi rón rén bước vào lớp mới nhận ra thầy tôi đang đứng trên bục giảng là... “chú”. Bên trong sự giản dị, hiền từ là một trái tim đầy nhiệt huyết. Qua mỗi bài thầy giảng, chúng tôi thêm yêu quê hương, đất nước, yêu con người. Giọng thầy âm vang, ánh mắt sáng lên khi kể chuyện chiến thắng Bạch Đằng, khi đọc *Nam quốc sơn hà* của Lý Thường Kiệt và cả nỗi niềm canh cánh khi nhắc chuyện đời của những hiền nhân như Nguyễn Trãi. Thầy không những đã dẫn tôi đi đúng con đường đến lớp ngày ấy, thầy còn định hướng, chỉ dẫn cho tôi từ những ngày tập sự, sửa cho tôi bài báo khoa học đầu tiên... Và bây giờ, dù công việc của một Phó trưởng khoa¹ bận bịu, thầy vẫn sẵn sàng dành thời gian để chia sẻ chuyên môn với đồng nghiệp, truyền cảm hứng đến bao thế hệ sinh viên. Những bài giảng của thầy đã làm đẹp những tâm hồn và đẹp những trang đời.

Tôi gọi nơi ấy là miền cổ tích bởi bao ước mơ và hy vọng về một tương lai tươi đẹp đã lớn dần theo năm tháng trên mảnh đất lành. Những ngày không lên lớp từ tiết 1, tôi hay ngồi phía sau Trung tâm học liệu, một góc thật riêng nào đó để cảm nhận sự yên bình và thư thả để bắt đầu một ngày mới, và cũng để thỉnh thoảng nhớ về những ngày bắt đầu đi học, cứ vào trường là chọn đi bằng cổng A vì đoạn đường ấy có khoa Sư phạm. Mặc dù sau đó khoa chuyển sang vị trí khang trang hơn nhưng bao nhiêu yêu thương vẫn không thay đổi. Ở nơi này, tôi đã trưởng thành qua mỗi giờ lên lớp, mỗi bài dạy của Thầy Cô. Thầy Cô là những người đã tiếp lửa không ngừng để chúng tôi vững vàng trên mỗi chặng đường.

Năm 2008, tôi tốt nghiệp rồi nhận công tác tại một trường Trung học phổ thông, một hôm nhận được tin nhắn của cô (lúc ấy cô là Trưởng khoa)²:

- *Chiều thứ 2 em có trống lịch phải không? Em ghé văn phòng gặp cô nhé!*

Tôi vào gặp cô, tôi hạnh phúc vì cô nhớ đến tôi, động viên tôi vượt qua (lúc ấy tôi và gia đình gặp phải một số khó khăn), tự tin vào khả năng của mình

¹ PGS.TS. Nguyễn Kim Châu – Phó Trưởng Khoa KHXH&NV

² PGS.TS. Nguyễn Thị Hồng Nam – Nguyên Trưởng Khoa Sư phạm

và tiếp tục học cao hơn, trau dồi thêm ngoại ngữ... Trước khi tôi về, cô còn tặng tôi một tấm lụa màu hồng để may áo dài và mỉm cười nói: *Cuộc đời phía trước vẫn là màu hồng!* Sau cuộc trò chuyện ấy, tôi đã bắt đầu suy ngẫm về những hạn chế của mình bao lâu nay, vạch ra mục tiêu cần phải hướng đến để không phụ tấm lòng và sự kì vọng của cô. Tôi thi đậu Cao học, vượt qua kì kiểm tra tiếng Anh rồi trở thành giảng viên của trường. Tấm vải cô tặng, tôi chưa vội may áo, tôi để dành mặc trong lễ xuất giá. Nhà tôi xa xôi, cô không đến dự được nhưng cô luôn ở bên tôi. Cha mẹ cho tôi hình hài, yêu thương và nuôi tôi khôn lớn và cô là người đã cho tôi sức mạnh để đứng lên, bước tiếp dù trong khó khăn nào. Nếu không có cuộc trò chuyện ngày ấy chắc có lẽ đã không có tôi của ngày hôm nay. Dù đã theo đuổi văn chương bao nhiêu năm thế mà tôi lại cảm thấy mình không đủ ngôn từ để diễn tả cho hết những ân tình ấy.

Con đường vào khuôn viên khoa Sư phạm ngày ấy, bây giờ ngày ngày tôi vẫn đi qua bởi vì đơn vị tôi công tác an vị ở không gian bên trong của hàng liễu trầm lặng nhưng qua bao năm tháng vẫn xanh mát, bao dung. Những khi đến lớp, ngoài việc cung cấp kiến thức, kĩ năng để sinh viên của mình có thể phát triển toàn diện, tôi luôn tâm niệm, cần lan toả tình yêu thương để các em cũng như tôi, may mắn trưởng thành từ những tình yêu thương giản dị nhưng ấm áp và sâu sắc. Để rồi sau này, nhiều thế hệ sinh viên của tôi, khi nhắc về Trường Đại học Cần Thơ sẽ tự hào nói rằng: Nơi ấy là miền cổ tích./.